

Ongevallenrapportage niet verplicht

Een werknemer raakt tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden met zijn linkerhand bekneld in een door hem bediende machine, met als gevolg dat de werknemer een aantal vingerkootjes en een drietal vingers heeft verloren. Vanwege dit opgelopen letsel spreekt de werknemer zijn werkgever aan op grond van artikel 7:658 van het Burgerlijk Wetboek (BW). Dit artikel bevat de zorgplicht van de werkgever voor de veiligheid van de werkomgeving van de werknemer. De werkgever moet volgens deze wettelijke bepaling die maatregelen nemen, die redelijkerwijs nodig zijn om te voorkomen dat de werknemer in de uitoefening van zijn functie schade lijdt.

De werkgever stelt zich op het standpunt dat dit ongeval slechts heeft kunnen plaatsvinden doordat de werknemer roekeloos had gehandeld door in strijd met uitdrukkelijk gegeven instructies zelf een storing in de machine te verhelpen. De werknemer stelt zich op het standpunt dat dergelijke instructies nooit zijn gegeven en dat de machine bovendien onveilig was. De werknemer stelt zich daarnaast op het standpunt dat de werkgever een ongevalrapportage had moeten (laten) opmaken nu de machine kennelijk een storing vertoonde.

De kantonrechter stelt de werknemer in het ongelijk. In een tussenvonnis oordeelde de rechter allereerst dat een dergelijke ongevalrapportage niet noodzakelijk was nu het tussen partijen vaststond dat er een storing aan de machine was en er juist met het oog op dergelijke gebeurtenissen instructies waren gegeven.

Om zijn vordering toch toegewezen te krijgen, mocht de werknemer van de kantonrechter nog wel bewijzen dat het tot zijn taak behoorde om dergelijke storingen te verhelpen. De werknemer slaagt er echter niet in om dat bewijs te leveren. De kantonrechter wijst dan ook de vordering definitief af. De werknemer zou bewust roekeloos hebben gehandeld door in strijd met de instructies de storing zelf te verhelpen.

De werknemer gaat in hoger beroep en voert aan dat er van bewuste roekeloosheid geen sprake is. De rechtbank geeft de werknemer uiteindelijk wél gelijk. Zij overweegt hierbij dat op de werkgever de verplichting rust om een ongevalrapportage op te maken en dat, nu door de werkgever niet aan deze verplichting is voldaan, de werkgever niet heeft voldaan aan haar stelplicht inzake het naleven van de op haar rustende zorgplicht om de veiligheid van haar werknemers te waarborgen. Voorts oordeelt de rechtbank dat de werkgever evenmin heeft voldaan aan haar stelplicht ten aanzien van haar verweer dat er aan de zijde van de werknemer sprake was van opzet of bewuste roekeloosheid. Ook over dat verweer had de werkgever een ongevalrapportage moeten overleggen.

De werkgever gaat naar de Hoge Raad,

het hoogste rechtscollege in Nederland, en stelt dat een ongevalrapportage niet een noodzakelijke voorwaarde is om zich te kunnen beroepen op het feit dat zij wel degelijk voldoende veiligheidsmaatregelen heeft genomen en veiligheidsinstructies heeft verschaft. Ook is een ongevalrapportage volgens de werkgever niet noodzakelijk om zich te kunnen beroepen op bewuste roekeloosheid aan de zijde van de werknemer.

De Hoge Raad oordeelt dat onder de werking van de voorganger van artikel 7:658 BW, artikel 7a:1638x (oud) BW, werd aangenomen dat de regels van stelplicht en bewijslast meebrachten dat de werkgever moest zorg dragen voor het opmaken van een ongevalrapportage. De invoering van het nieuwe artikel 7:658 BW heeft echter een omkering van de bewijslast met zich mee gebracht, waardoor geen reden meer bestaat die eis te handhaven. Het vonnis van de rechtbank wordt dan ook door de Hoge Raad vernietigd. ■

Michael Gerrits is als advocaat gespecialiseerd in Europese productregelgeving en in het intellectuele eigendomsrecht bij De Gier & Stam Advocaten te Utrecht, tel. (030) 230 30 10, e-mail: mrf-gerrits@degier-stam.nl. Han Zuyderwijk is specialist Europese productregelgeving bij European Conformity Services te Den Haag, tel. (070) 362 48 96, e-mail: info@euroconform.co.

